

ГЛАВА ОСЕМДЕСЯТЪ И ОСМА.

За Бога и безсмъртіе-шо.

(Продълженіе.)

1. На истогаъ ся издигаше мѣсецъ-тъ и плуваше, като едно легко корыто, въ противоположность на вечернь-тъ червеникъ на небо-то. Дѣца-та го сочяхъ на баща си.

2. „О! колко е хубавъ и прѣтънченъ мѣсецъ-тъ,“ казахъ тыи, „той ся не види всякога такъвъ.“

3. „Той ся намира, чяда мои, въ дѣтинство-то си, „отговори баща-та.“ Той ще наращава повседневно, догдѣ ни покаже пълныя си дискосъ.“

4. „Негли го покривать по нѣкогаждѣ облаци, и за това прѣкрыва завчясъ видъ-тъ си.“

5. „Слѣдъ нѣколко врѣмя, той пакъ ще почне да намалява, догдѣ най на край изчезне съвсѣмъ, за да стане единъ съвършенъ образъ на чловѣческыя животъ.“

6. „Знаеме, о тате! что искашь да кажешъ,“ казахъ чяда-та: „и чловѣкъ прочее наращава и намалява; сирѣчь блещи до нѣкое врѣмя на земль-тъ и послѣ изчезва и ся скрива въ гроба.“

7. „А облаци-ти, что прѣкривать по нѣкогаждѣ мѣсеца, что значать?“ попыта баща-та. Тѣхъ не можемъ да растълкуваме.“

8. „То е злочестія-та, чяда мои, что срѣщать чловѣка по пѣтъ-тъ на живота,“ слѣдуваше баща-